

Sportéletünk

Iskolánk sportköre 1916-ban alakult meg, és a mai napig működik. Kezdetől fogva rendeztek házi-bajnokságokat, és legjobbjaink indultak a területi és országos bajnokságokon. Az első fénykor a harmincas években volt, amikor 15 különböző szakosztályban (volt vízilabda és korcsolya is!) edzettek diákjaink. A második fénykor a hatvanas és hetvenes években volt, amikor elsősorban a kosárlabdázók hozták a sikereket. Iskolánk ma is igyekszik mindent megtenni annak érdekében, hogy megmozgassuk diákjainkat, ami a mai időben – a sok egyéb lehetőség mellett -- nem egyszerű feladat.

Iskolai bajnokságok

A testnevelők és a diákönkormányzat szervezésében több sportágban is megrendezünk bajnokságokat. Diákjaink kosárlabdában, labdarúgásban, floorballban, sakkban, asztaliteniszben mérhetik össze tudásukat. Indulhatnak osztálycsapatok is, de teljesen szabadon is összeállhatnak diákjaink.

E5tvös napok

Az őszi diáknapiak egyik fontos eseménysorozata a sportdélelőtt. Ilyenkor osztálycsapatok nevezhetnek, hiszen az osztályok közötti pontverseny része a sportteljesítmény. Rendszeresen van tanár-diák kosármeccs is. Különösen népszerű a 12 órás foci. Az utóbbi évek nagy szenzációja a kötélhúzás, ami az egész iskolát megmozgatja.

Tavaszi diáknapiak

Április folyamán van a másik nagy diákeseményünk, az E5vös fesztivál. Ilyenkor is igyekszünk sportprogramot szervezni. Kimegyünk az iskola épületéből, és úszást, váltófutást, falmászást, korcsolyázást választhatnak tanulóink. Ekkor nem a versengés a lényeg, hanem a mozgás öröme.

Nyári táboraink

Hatalmas változás az iskola sportéletében a táboroztatás. Nyaranta két kerékpár és három kajakos mozgótábor viszi túrázni az érdeklődőket.

Nyár végén tartjuk a sporttábort, mely a balatonfenyvesi vízitelepen kerül megrendezésre. Itt kitűnő lehetőség kínálkozik a kosárlabda, a kispályás labdarúgás, a röplabda, a teke és az asztalitenisz művelésére egyénileg, de táborbajnokság formájában is. Minden táborozás elején és végén kb. 3 km-es terepfutás teszi teljessé az általában hat napon át tartó sporttábor örömeit. A fizikai igénybevételt kiegészítendő két alkalommal tartanak előadásokat, szellemi vetélkedőt az Eötvös József Gimnázium iskolatörténeti és sporthagyományai témakörből.

Téli táboraink

Fontos megemlíteni, hogy ezeket nem csak a testnevelő tanárok szervezik, hanem más tantárgyak oktatói is részt vállalnak az iskola sportéletéből. Különösen népszerűek az iskola sítáborai. Az ausztriai sítúrákon közel 250 tanuló vesz részt, s a népszerűségüket mi sem mutatja jobban, mint hogy már szeptemberben megtelnek a jelentkezési ívek.

Diáksportunk története

A kezdetektől az iskolai sportkör alapításáig (1857-1916)

Országos tornaversenyek már az 1890-es évektől szerveződtek, de iskolai szinten csak a 20. század elején jelentek meg ezek az események. Iskolánk 1905-ben, a félszázados jubileum évében tartott intézeti tornaversenyt, s a következő évtől kezdve a miniszteri rendelet értelmében már minden középiskolának versenyt kellett rendeznie. 1906-ban az intézeti tornaversenyt a VIII. kerületi reáliskolával együtt tartották a Millenárison, mert olyan versenyszámok is szerepeltek, melyeket nem lehetett megtartani az iskola falai között. „Ifjúságunk a szabad térhez kötött gyakorlatokban azonban gyengébb volt, aminek okát abban látjuk, hogy tornahelyiségünk aránylag szűk és játszóterünk egyáltalán nincs.” - írta az iskolai értesítő.

Nemcsak házi versenyeink voltak azonban, hanem az iskolák között is folyt versengés. Ezekről az eseményekről és az eredményekről természetesen az iskola értesítői igyekeztek mindig pontosan be-

számolni. Hogy kik is képviseljék ezeken az alkalomszerűen rendezett versenyeken az iskolát, azt időnként házibajnokságokon döntötték el. Ezek a háziversenyek és bajnokságok természetesen még nem érték el a későbbi idők rendszerességét, de arra mindenképpen jók voltak, hogy ki lehessen jelölni a legtehetségesebb diákjainkat. Íme néhány szép sikerünk ezekből az időkből:

1906-ban a Balatoni Úszók Egyesülete által rendezett ifjúsági úszóversenyen diáksportolóink 2 ezüst és 3 bronzérmel szereztek. 1907-ben mintegy 37 tanulónk képviselte az „Eötvös színeket” az Atlétikai Szövetség egri versenyén, melyen több figyelemre méltó helyezés mellett kiemelkedett Zwaller István magasugrásban szerzett első helye. 1908-ban a Budapesti Kereskedelmi Akadémia úszóversenyén a 3x50 méteres váltóúszásban a mi diákcsapatunk lett az első, számos más fővárosi középiskola csapatát megelőzve. Ugyanezen a versenyen a 100 méteres gyorsúszást Ádám Sándor diákunk nyerte meg. Ugyanebben az évben a Nemzeti Sportújság által szervezett országos középiskolai úszótalálkórón a kezdők összesített pontversenyét nyerte meg a mi iskolánk. Ugyanitt Rajágh László tanulónk a műugrásban nyert ezüstérmel. 1909 elején teremben rendezte meg az NTE ifjúsági magas- és távolugró versenyét, melyben az első és második helyezést és az ezzel járó díjakat a belvárosi főreál diákjai szereztek meg. Ugyanezen év tavaszán a Nemzeti Vívóklub versenyén mind a tör, mind a kardvívás egyéni győztese Fodor Gábor tanulónk lett. Tehetségét mi sem bizonyítja jobban, minthogy a vívás intenzív oktatását csak egy évvel előbb vezették be iskolánkban. 1912-ben közös tornaversenyt és úszóversenyt rendezett iskolánk a VIII. kerületi főreáliskolával. A millenáris pályán folyó versenugrásokból, súlydobásból és „stafétafutásokból” állt. Az úszóverseny a Rudas fürdő uszodájában volt, ugyanebben az évben a középiskolai úszóversenyen megnyerte az iskola a csapatbajnokságot.

Az iskolai sportkör működése a második világháborúig (1916-1945)

A korábbi rendelet, mely a diákokat eltiltotta az egyesületekben való versenyzéstől, nem hozta meg a várt eredményt, tulajdonképpen csak papíron maradt, ahol tudták, ott kijátszották. Ezért a minisztérium 1913-ban elrendelte, hogy minden középiskolában testgyakorló kört kell szervezni, ahol a sportolni vágyó fiatalok versenyezhetnek. A sportkörök létrehozását természetesen nehezítette a közben kitört világháború és az azt követő forradalmak. A helyzet tehát nem sokat javult, ezért 1920-ban a fővárosi középiskolás ifjúság részére külön sportegyesületet szerveztek, hogy itt hódolhassanak kedvenc sportjuknak. Létrejött a Budapesti Középiskolai Atlétikai Klub (BKAC), s ekkortól már minden budapesti középiskolában megalakították az iskolai sportkört.

A Klebelsberg Kuno vezette oktatási kormányzat mindent megtett az iskolai sport fejlesztéséért, hiszen ez tovább növelhette az iskolához való kötődés erejét. Már anyagilag is támogatták az iskolai sportegyesületeket (a lóverseny bevételeinek 2-3%-ával), és 1924-ben létrehozták a Középiskolák Sportköreinek Országos Szövetségét, melynek feladata a sportkörök diákjai közötti versenyek szervezése volt. A KISOSZ 1928-ban KISOK-ra változtatta a nevét.

Ez sem oldotta azonban fel azt a feszültséget, ami az egyesületek és az iskolák között alakult ki. A szembenállás alapja továbbra is az volt, hogy az egyesületek edzői szerint a testnevelő tanárok nem alkalmasak az ifjúság versenyszerű felkészítésére. A minisztérium erre rendeletben engedte meg „a tanulmányi és erkölcsi szempontokból fedhetetlen ifjaknak”, hogy a nyári szünetben a felnőtt egyesületekben gyakorolhassanak, sőt az amszterdami olimpia viszonylagos sikertelensége után engedélyezték azt is, hogy a KISOK a tanulmányi idő alatt is adja ki az egyesületeknek a sport terén kiváló ifjakat.

A sportkör megalakulása

„Jó hatással volt iskolánk sportéletére Sport Körünk, melyet jelen tanévben léptettünk életbe. Az alapszabályokban megállapított szakosztályok – a vívást kivéve – bő alkalmat nyújtottak a tagok (160) testgyakorlására. A téli időben a tornaszakosztály látogatott tornaórákat tartott, melyeken Krausz Vilmos vezető tanár segédkezett tornatanárunknak. Az atlétikai szakosztály Bíró Ferenc, a turisz-

titkai Szűcs Adolf, a játékszaksztály pedig Király György tanár urak vezetésével fejtett ki nagyobb buzgóságot. Klein Miksa ifjúsági elnök, egyik legkiválóbb atlétánk egyre nagyobb számban szerzett lelkes híveket az iskolai sport minden ágának. ennek köszönhető aztán, hogy ifjaink más iskolák versenyein is megállták helyüket.” - tudósított 1916-ban iskolánk értesítője.

Az iskolai sportkör ezután minden tanév elején újjáalakult. Elnöke kezdetben az egyik testnevelő tanár volt, sőt nálunk a harmincas években Erődi Kálmán igazgató lett a tiszteletbeli vezető. Természetesen a gyakorlatban a sportkört továbbra is a testnevelő tanárok vezették. Minden évben megválasztották a legfőbb tisztviselőket. Ilyen volt az ifjúsági elnök (általában nyolcadikos tanuló), a titkár, a jegyző, a pénztáros és a szertáros. Kezdetben nem volt minden tanuló a sportkör tagja, csak az 1927-28-as tanév óta léptettek be mindenkit. (kivéve a felmentetteket, akiket az év elején az iskolaorvos jelölt ki) Minden sportköri tanulónak testnevelési alapot kellett fizetnie, kivétel, aki szociális indokkal felmentést kapott. A kör szakosztályokból állt, melyeknek kezdetben egy-egy tanár (nem feltétlenül testnevelő), majd egy-egy végzős tanuló volt a kapitánya.

Diákjainkat különböző korcsoportokban foglalkoztatták. Az első korosztályba 10-12 évesek, a másodikba 12-14 évesek, a harmadikba 14-16 évesek és a negyedikbe 16 éven felüliek kerültek, akik között nem kevés 19, illetve 20 éves diák is volt. Ők vagy év vesztesek vagy ismétlők voltak a nyolcosztályos főreáliskolában. Ez utóbbi azért is érdekes, mert 18 éves, és annál idősebb korban már diákként is felnőtt színvonalú eredményeket értek el néhányan.

A két világháború között

Az iskola fejlődő sporttevékenységének az első világháború kitörése és az azt követő forradalmak nem kedveztek, de a háborút követő rendkívüli nehézségek ellenére is viszonylag hamar szárnyra kapott iskolánkban a testedzés és a sportolás. 1921-ben iskolánk felvette Eötvös József nevét, s így a sportkör is az Eötvös József Ifjúsági Sportkör nevet kapta, mely az I. számú kerület északi csoportjába tartozott, és a középiskolások sporttevékenységét szervező és koordináló új szervezet – a Budapesti Középiskolai Atlétikai Klub – a budapesti tankerület 63. szám alatt jegyzett be. Az iskolai értesítők – különösen a húszas évek második felétől – rendkívül részletesen feljegyezték diákjaink sporteredményeit, ami természetesen sportolóink és a sportolás nagy megbecsültségét mutatja

Öt szakosztállyal indult az átalakított iskolai sportkörünk, mégpedig atlétikai, labdarúgó, úszó és vízilabda, turisztikai és téli sportok szakosztályokkal. Érdekes módon, a háború előtt intenzíven működő vívás és tornázás nem szerveződött még szakosztállyá, de nem sokára további szakosztályokkal egyetemben már szakosztályi szinten működtek, s mint látni fogjuk, igen eredményesen.

A húszas évek első felében különösen kitűnt sportteljesítményével Schubert József hosszútávfutó atléta, Konyér Lajos labdarúgó, Erdélyi Jenő és Upor László vívó diákunk. Legjobb úszóink pedig kiemelkedő teljesítményt nyújtottak: a középiskolák közötti úszóbajnokságon 14 első, 11 második, és 3 harmadik helyezést értek el. Különösen eredményes volt Hlavatsek (Homonnai) Lajos és Márton, valamint Jung Frigyes. Ez nem véletlen, hiszen az egy-két év múlva országos, majd nemzetközi hírnévre szert tevő diákjaink tehetsége már a középiskolás időkben megmutatkozott. A legjobb diákúszóink alkotta vízilabda-csapat is elsőrangúan szerepelt a többi középiskola elleni mérkőzéseken már ezekben az években is. A húszas évek közepén újabb szakosztályok alakultak sportkörünkön belül, így a gyep- és jégkori szakosztályok, melyek az elkövetkezendő években szintén igen jó eredményeket értek el. Rendszeresek voltak a Budapesti Középiskolai Atlétikai Club (BKAC) és az időközben létrejött KISOSZ, majd KISOK által rendezett atlétikai versenyek, melyeket általában a Mille-nárison bonyolítottak le. Ezekben az atlétikai versenyeken mindig volt olyan diákunk, aki kiemelkedően szerepelt. Elsősorban távol- és magasugrásban, valamint súlylökésben tűntek ki diákjaink és szereztek érmeket és helyezéseket.

A harmincas években a középiskolás küzdelmekre az egyre nagyobb konkurenciaharc volt a jellemző, egyre nehezebben lehetett a KISOK bajnokságokban, illetve a meghívásos versenyeken eredmé-

nyesen szerepelni. A KISOK kebelén belül országos szinten már mintegy 500 diáksportkör (értsd alatta egy-egy középiskola sportkörét) működött. Átadták a KISOK nagyszerű önálló sporttelepét a Népligetben, ahol a vizes és jeges sportágakon kívül szinte minden sportág otthonra talált a labdarúgástól kezdve a gyeplabdán át az atlétikáig. Az 1936-os iskolai évkönyvünk így írt erről: „A székesfőváros áldozatkészsége a tanulóifjúság részére a Népligetben Stadiont épített. Ennek felavatása nagy Sportünnepély keretében május 29-én zajlott le. Iskolánk ifjúsága ebben ugyancsak tevékeny részt vett; a rá való készülődés ezidei sportbeli és testnevelési munkálkodásunkat erősen befolyásolta: A bemutatón csapatunk megnyerte a növekvő stafétaversenyt.”

A harmincas évek iskolai sportteljesítményéről még pontosabb képet kaphatunk, hiszen a húszas évek vége felé megindított Ifjúsági Testnevelés című hetente megjelenő újság, mely a KISOK gondozásában látott napvilágot, rendszeresen és részletesen ismertette a középiskolás diáksportolók versengésének, bajnokságainak eredményeit, immáron országos viszonylatban is. Az informáltságot segíti az is, hogy az akkori eötvösös diákok sporttevékenységét, házi- és országos küzdelmekben elért legfontosabb eredményeit nagy vonalakban nyomon követhetjük az 1930. januárjában induló Eötvös Diák című iskolai folyóiratunk sportrovatában is

S valóban, jöttek a sikeres harmincas évek, iskolai sportéletünk első aranykora. 1932-ben átadták az iskola második tornatermét, mely méreteit tekintve már labdajátékok gyakorlására (kosárlabda, kézilabda) is alkalmas volt. Derűsebb, világosabb volt az ősi teremnél és a kiszolgáló helyiségei is megfelelőek voltak: zuhanyozók, tágas öltözők és testnevelői dolgozószobák, nagyméretű szertár a sportszerek tárolására. Az iskolai évkönyvünk is kitörő örömmel számolt be a változásról: „A székesfőváros áldozatkészsége ezidén a nehéz gazdasági helyzet ellenére is igen nagy lépéssel vitte előre iskolánk testnevelésügyét. A Károlyi-kertre nyíló derűs, napfényes tornacsarnokunkat, nagy befektetéssel teljesen korszerűsítette, ahol a testgyakorló-órák után a langyos fürdő már nem írott malaszt, de élő valóság: tíz zuhany ontja vizét a kipirult arcú, ujjongó diákseregbe. Hálás szívvel mondunk köszönetet ezért a nagy megértésért és meggyünk tovább dőngetni a szomszédos épület falán addig, míg az össze nem omlik és helyén az iskola udvara nem fog elterjeszkedni. (1935/1936)

Most már egyre szisztematikusabban rendezték a különböző sportágak közötti házi versenyeket, melyeket az iskola tanulóifjúságának nagy érdeklődése és buzdítása kísért. Ezeknek a háziversenyeknek azonban az iskolán belüli dicsőségszerzéseken kívül volt egy nagyon fontos „kiválasztó” szerepe is. A testnevelők (edzők) itt kaptak tisztább képet arról, hogy kiket szerepeltessenek az iskola képviselőiben a középiskolás bajnokságon és egyéb ifjúsági versenyen.

A második világháború idején

A második világháborús évek alatt – ez törvényszerű – jelentősen visszaesett a középiskolás diáksport. Megrendezték ugyan a különböző sportágak bajnokságait, de már jóval kevesebb résztvevővel. A mi iskolánkban is érezhető volt, hogy csökkent a sportolás iránti érdeklődés. A sportköri tevékenység és a bajnoki szereplések éves beszámolóit is szinte a töredékére zsugorodtak a húszas-harmincas évekhez képest. Jellemző, hogy a még viszonylag eseménydús 1941/42-es tanév egyáltalán nem számol be úszó, atlétika vagy vívó sikerekről, pedig a korábbiakban ez szinte elképzelhetetlen volt. Úszni viszont sokan tanultak meg az évben, és ez mindenképpen elismerésre méltó. A vízilabdázók hatodik helye, a kosarasok és a jégghokizók hasonló helyezése is csak azt jelentette, hogy életben van és működik a szakosztály. Még a sakkozók sem tudtak felmutatni jelentősebb eredményt. Üde színfoltot jelentett ezek után, hogy az 1942/43-as tanévben Remsey Győző budapesti, majd országos középiskolai bajnoki címet szerzett törvívásban. A teljes visszaesés 1944-ben következett be, a sportköri munkáról szóló igen szűkszavú tudósítás semmilyen bajnoki vagy versenyeredményről nem tud beszámolni. Ehelyett tornatermeinket hadi célra foglalták le, így a házi versenyek is nagyrészt elmaradtak. A legnagyobb tragédia 1944 késő őszén következett be, az iskolaépület Károlyi kert felé eső szárnyát bombatalálat érte és itt pusztult el többek között nagyobbik tornatermünk is.

A sportkör tevékenysége a második világháború után (1945 - napjainkig)

Rendkívüli körülmények között indult az élet iskolánkban is a lebombázott fél épületszárny romjainak eltakarításával. Székely Károly igazgató (kit a második „honalapító” igazgatónak is nevezhetünk Ney Ferenc mellett) vezetésével a pesti oldalon lakó tanárok, diákok és szülők lelkes munkájával kezdett éledezni az Eötvös Gimnázium épülete és oktatói tevékenysége. Természetesen a viszonylagosan folyamatos és elfogadható színvonalú oktatásra még jócskán várni kellett. Még 1946-ban is jelentős időtartamú szénszünetek rövidítették a tanévet, néha elképesztő körülmények közepette is, de zajlott a tanítás. 1945 telén, illetve 1946 tavaszán már diáksportolóink is életjeleket adtak, nem is akár milyeneket! Újjáalakult az iskolai sportkör, melynek háború utáni vezetői Schoket Ödön és Bartos Géza testnevelők voltak. A sportkör második világháború utáni első diákelnöke Seregi György lett.

A használhatatlan tornatermek miatt csak szabadtéri sportágakat úzhettek diákjaink, s így a sportkör is labdarúgó, kézilabda, kosárlabda, atlétika és úszó szakosztályokkal alakult meg. A szinte hagyományosan „Eötvös sportág”-nak számító úzásban meglepően szép eredményeket értek el az 1946-os tanévben megrendezett középiskolás versenyeken. Megnyerték a 400 méteres gyorsúzás országos bajnokságát (Németh István), a 100 méteres mellúzás országos bajnokságát (Boros László). A csapatküzdelmek során pedig megnyerték a 3x100 méteres vegyes váltóúszást. Mindezek mellett több érmes helyezéssel öregbítették sportoló diákjaink iskolánk hagyományosan jó hírnevét ebben a sportágban. A labdarúgóknak és a kosarasoknak még nem rendeztek bajnokságot, ők a Felszabadulás Kupán értek el dicséretes második helyezést (ezen a kupán néhány fővárosi középiskola indította el csapatát). Elgondolkodtató, hogy e szép eredményeket mi módon érték el korabeli diákjaink iskolán belüli normális testnevelési órák, házibajnokságok hiányában. Ezek az eredmények csak úgy voltak lehetségesek, hogy a tehetség mellett iskolán kívüli edzéslehetőségek kínálkoztak sportegyesületeken belül.

Az ötvenes évek történéseiről nagyon nehéz számot adni, hiszen eltűntek azok a források, amikre a korábbiakban támaszkodni lehetett. Az állam sem anyagilag sem eszmeileg nem támogatta az iskolai évkönyvek és újságok megjelenését, nem volt szükség az önálló iskolai életre, s ennek eredményeképpen 1957-ig nem jelenhettek meg iskolai tudósítások a régi formában, de az Eötvös Diák című lap is szünetelt egészen 1956-ig, amikor is a korábbi évtizedekhez képest igen szerény kivitelezésű formában ismét tudósíthatott.

A hatvanas évektől kezdve a Diák Sport Központ rendelkezésének hatására még nagyobb súlyt kaptak az iskolán belüli háziversenyek. A sportkörnek fel kellett mérnie minden szóba jöhető sportágban, hogy az egyesülethez igazolt diákokon felül milyen erővel rendelkezik a csak az iskolai sportkörhöz igazolt sportoló tanulók vonatkozásában. Mint kiderült, így is sok kitűnő, szépreményű diáksportolóval rendelkezett iskolánk, és ez az eredményekben is megmutatkozott. A házibajnokságokon is nagyon pezsgő volt az élet. Asztaliteniszben, úzásban, atlétikában, tornázásban és kosárlabdában megrendezett iskolai háziversenyek hatalmas létszámokat mozgattak és több versenyszámban előfordult, hogy alsós diák (elsős vagy másodikos) lett az iskolabajnok.

1961-ben a középiskolai testnevelés és sportolás ügyéért felelős szervek újabb változásokat vezettek be, bővítvén az eddig kialakult bajnoki és versenyeztetési rendszert. Ezek a Kilián Testnevelési Mozgalom, az Ifjúság Sporttal a Szocializmusért Mozgalom és a Jó Tanuló, Jó Sportoló cím kiírása voltak. A kiírásokkal valóban sikerült újabb lendületet adni a sport iránt érdeklődő diákoknak, hiszen ha a középiskolák bajnokságában, versenyein valaki nem tudott kimagasló eredményt elérni, itt volt a lehetőség a fent említett kiírások valamelyikében szép teljesítményt produkálni.

Ezekben a sportmozgalmakban rejlő lehetőségekkel az Eötvös diákok is éltek, hiszen amíg léteztek ezek a kiírások (sok éven keresztül) mindig akadtak diákjaink közül olyanok, akik megszerezték e kiírások díjait.

Az utolsó majd félszázad sporteredményeit sem könnyű folyamatosan felidézni, hiszen a hetvenes és nyolcvanas években egyáltalán nem jelentek meg iskolai évkönyvek, s az iskolai újság is meglepő szűkszavúsággal írt az eredményekről, kivéve néhány sikersportágat.

A hatvanas évek legfőbb célja „az iskolai tömegsport kialakítása és a minőségi sport fejlesztése volt. Ezek a célkitűzések összhangban vannak az ifjúság egészséges éltre nevelésével és iskolánk általános nevelési elveivel. Iskolánk sportkörének elnöksége fő feladatának tekintette az MTS sportpolitikai főbb irányelvét, az iskolai sport tömegesítését. Az egyes évek sportprogramját és az iskolai sportmunkatervet ezeknek a célkitűzéseknek figyelembevételével határoztuk meg.” (iskolai évkönyv, 1967) S valóban sikerült is megmozgatniuk az iskola diákságát, hiszen több tanévben is a tanulók majd fele részt vett az iskolai háziversenyeken. Ilyen versenyek voltak asztaliteniszben, atlétikában, kosárlabdában, labdarúgásban, sakkban, úszásban és tornában.

Az iskolák közötti vetélkedőkön is sok sikert értünk el. Elsősorban a kosarasokhoz fűződtek a sikerek, de születtek győzelmek úszásban, atlétikában, sakkban, tornában és asztaliteniszben is. Mindenképpen szólni kell leánytanulóink sporttevékenységéről, mely leginkább a hatvanas évektől teljessé vált ki. Tudvalévő, hogy az első leányosztály az Eötvös életében 1952/53-as tanévtől indult. Létszámukat tekintve a lányok az ötvenes években nem közelítették meg a fiúkéét. A hatvanas évek itt is változást hoztak, az egyre több leánytanuló mellett megjelentek a koedukált osztályok is, amire korábban nem volt példa. A sport területén igen szerény volt még a lányok szerepe, leginkább a házi bajnokságokban jelentkeztek kosárlabda és asztalitenisz sportágakban. Ahogy nőtt azonban a leánytanulók száma az iskolában, úgy vettek részt egyre többen, egyre több sportágban. Az 1961/62-es tanévben már szinte minden sportágban elindultak leányaink is, színesítve ezzel az iskola háziverseinek palettáját.

A sportkör tanár-elnöke 1970-ig Harmath József, majd a későbbiekben Varga László volt, a diákelnöke évenként változott csakúgy, mint a sportköri tisztségviselők (titkár, szertáros, pénztáros, szakosztályvezetők, stb.).

Váratlanul nagyszerű vívó gárda jött össze a hetvenes évek első felében. Mind fiú, mind lány vonalon budapesti és országos bajnoki címek jelezték, hogy ebben az időszakban a mi vívóink voltak a legjobbak a középiskolás vetélkedőkön. 1970 és 1973 között feléledt poraiból a kézilabda szakosztály, de néhány, viszonylag sikeres bajnoki év után újból megszűnt.

A hetvenes évek végéről fennmaradt testnevelői jelentésből kiderül, hogy bár sokan sportolnak a diákjaink közül, továbbra is „igen sok azoknak a száma, akik nem törődnek egészségükkel.” A legfontosabb iskolai versenysportok a kosárlabda, az atlétika és a sakk volt, de neveztek minden olyan bajnokságra, amire fel tudták készíteni a versenyzőket: asztalitenisz, tollaslabda. Legnépszerűbb a kosárlabda volt: 3 fiú és 3 leány csapat indult a bajnokságokon. Büszkén említik, hogy mindegyik csapat átlagos tanulmányi eredménye a 4 egész felett van. Egyesületekben 111 fiú és 40 lány sportolt (1977), s a beszámoló kiemeli, hogy a sport sokban segíti az eredményes időbeosztást, hiszen a nem sportolók tanulmányi átlaga semmivel sem magasabb azokénál, akik naponta több órát is eltölthetnek sportolással. Abban az időszakban a második évfolyam volt a legerősebb a sportban.

Mivel kilencvenes években újra megjelent az iskolai évkönyv, így – bár nem minden tanévről – vannak bővebb információink a sporteredményekről. A házi bajnokságok leszűkültek az úszásra, floorballra, kosárlabdára, röplabdára és a kétezres évektől a kézilabdára. Iskolák közötti sikerek sakkban, triatlonban, kéttusában, kosárlabdában, asztaliteniszben születtek.

Manapság a sok évtizeden át Eötvös siker sportágak már csak a közepes eredményességi kategóriákba sorolhatók. A szakosztályok többnyire tömegsport szintjén működnek, a korábbi egyesületi bázisok megszűntek, a diákok rendszeres edzésekkel járó, kemény munkát igénylő tevékenységet nemigen vállalnak. Persze, így van ezzel más budapesti középiskola is, vidéken viszont sikerült hadra fogni a tehetségeket, s ennek eredményeként, és persze a helyi egyesületi bázisnak és a szponzoroknak köszönhetően, már évek óta vidékre kerül az összes népszerű labdajáték országos középiskolai bajnoki címe, de a felnőttek szintjére is nagyjából ez mondható el.

A házibajnokságok, versenyek a „korszellemnek megfelelően” sajnos gyengébb színvonalúak, mint a korábbi évtizedekben. Az osztályok közötti bajnokságok nem mozgatnak meg jelentős számú mezőnyöket, és az úszás oktatása is háttérbe szorult. Mindennek egyik oka a diákok sokoldalú leterheltsége és a szabadidő eltöltésének sokkal gazdagabb lehetőségei. A másik ok az oktatási kormányzat, mely manapság alig-alig támogatja a diáksportot. A korábbi fejkvóta megszűnt – ez meghatározott összeggel támogatta az iskolákat tanulónként – s így a versenyekre pályázatok útján lehet csak pénzt szerezni. A testnevelők a délutáni órákban is a diákok rendelkezésére állnak. Minden nap más sportágat lehet űzni (röplabda, fiú és lány kosárlabda, fiú és lány kézilabda).